

cu alcoolul ieftin și hrana sumară. Numai că Ilie produce declicul. Iar când păcătoasa Olga devine pe neașteptate Sfântă, convingerea că bizarul, nonconformistul proroc ar putea aduce, prin răstignire și apoi prin înviere, izbăvirea devine tot mai profundă și se metamorfozează într-un fanatism cu urmări criminale.

Scenografia imaginată de Mihai Vălu, muzica de scenă compusă de Ovidiu Chirilă, mișcarea scenică datorată lui Lőrincz Jozséf susțin propunerea regizorală, care își află validarea în jocul actoricesc, lui Szabo K. István revenindu-i sarcina de a găsi mijloacele destinate să confere coerență și credibilitate evoluției unor actori nu doar cu înzestrări diferite (ceea ce e în firescul lucrurilor din orice teatru autohton), ci și cu pregătire profesională diferită (ceea ce iarăși stă în firescul lucrurilor din nefirescul teatrului românesc). Pentru a-l interpreta pe *prorocul Ilie* s-a făcut apel la Doru Presecan, odinioară actor la Oradea, mai apoi la Sibiu, iar ideea nu a fost tocmai neinspirată. La început detașat, ușor amuzat, dar și ironic mirat de ceea ce i se întâmplă, jucând cu oarecare voluptate un rol, mai apoi înspăimântat și încercând în van să îi lămurească pe cei ce îi vor răstignirea cât de mult greșesc, *Ilie* devine un personaj plauzibil în interpretarea lui Doru Presecan. Un rol bun face Inna Andriucă, interpreta *Olgăi*, actrița dând relief cu subtilitate și eficiență transformărilor personajului. Șerban Borda, Ionuț Mateescu, Claudiu Pintican, Dana Ilie-Bărbosu, Gabriela Del-Pupo, Valeriu Doran, dar și ceilalți componenți ai distribuției au fost astfel îndrumați încât tristul pitoresc al personajelor ce le-au fost încredințate să nu devină un ostentativ. Spectacolul de la Teatrul Municipal din Baia Mare e unul care se susține prin destule argumente artistice. Loc de mai bine ar fi fost, însă, cu siguranță.

Teatrul Municipal din Baia Mare – *Prorocul Ilie* după Tadeusz Slobodzianek. Regia artistică: Szabó K. István. Scenografia: Mihai Vălu. Coregrafia: Lőrincz Jozsef. Muzica de scenă: Ovidiu Iloc. Cu: Doru Presecan, Inna Andriucă, Gabriela Chirilă, Diana Podăreanu, Valeriu Doran, Ionuț Mateescu, Șerban Borda, Claudiu Pintican, Dan Cordea, Dana Ilie-Bărbosu, Gabriela Del-Pupo, Vasile Pal, Petru Mârza, Ioan Costin, Dorin Griguța. Data premierei: 24 aprilie 2010.

Constantin PARASCHIVESCU

Plăcerea jocului

În spectacolul Teatrului de Stat din Constanța, *Bolnavul închipuit*, după Molière, ceea ce se transmite cu prioritate și reală savoare publicului este, după părerea mea, plăcerea jocului între parteneri, buna dispoziție reciprocă ce-i animă și-i stimulează la farse și ingenioase născociri față de ipohondria lui Argan, stăpânul casei, obsedat de tot felul de maladii imaginare. Plăcere indusă, premeditat, de modul cum a gândit spectacolul tânărul regizor Cristian Gheorghe, cunoscut actor de la Galați, aflat aici într-o colaborare benefică. El a imaginat parodia grotescă a metehnei vizate de Molière la o febrilă intensitate și ritm vioi, cu accentuare caricaturală pronunțată și savuros întruchipată de cei ce roiesc cu bune, sau mai puțin bune intenții în jurul personajului bătuit de himerele unei precare sănătăți. În gesturi și replici de haz viguros, mișcări îngroșate, vestimentație și alură parodică în relația cu Argan, de ale cărui obsesii fac haz cu istețime și aplomb. În această privință se detașează cu autoritate evoluția ingenioasei servitoare *Toinette*, interpretată, cu farmec și subtil atașament față de bietul stăpân panicat de către Dana

Dana DUMITRESCU

Dumitrescu, spiritual factotum prin casă, cu mers gârbovit de rață; și apariția irezistibil clovnească, parcă pe picioaroange, a Georgianeii Mazilescu, în rolul celei de-a doua soții a lui Argan, *Béline*, în costum roșu de sus până jos și cu părul tot roșu, ca un coif alungit la spate, pronunție dedublată după împrejurări, mieroasă cu soțul, frenetic-seducătoare cu amantul previzibil, răs împăunat de mascul pentru sine. I se alătură râsul spontan, molipsitor, al Luizei Toma, în întruchiparea *Belindei*, sora lui Argan, cu viguroasă naturalețe.

Cele trei interprete dau tonul bunei dispoziții care caracterizează spectacolul, contaminantă și antrenantă prin nota lui modernă, tinerească, momentele vioaie de balet și muzica trepidantă de astăzi care-ți saltă picioarele, fără voie, în scaunul din sală. Iar *Cléante*, iubitul *Angeliquei*, fiica lui Argan, îl face pe Andu Axente, interpretul, să se tăvălească în ritmul nebun pe jos, într-o scenă de explozivă frenezie, mimând un acompaniament neuzit la un saxofon, expansiunii solistice cu tremolouri suave și falset a îndrăgostitei fete.

Nu mi-am propus să scriu o cronică, ci să relev ceea ce mi s-a părut a fi dominantă acestui spectacol, prin pofta contaminantă de joc a celor trei actrițe, care molipsește, mai mult sau mai puțin marcat, și alți protagoniști, dând amprentă de comic savuros și atestare artistică montării. În trăsături bufone Florentin Roman, notarul și ipoteticul amant *Bonnefoi*, Adrian Dumitrescu, *Purgon*, medicul lui Argan, Bogdan Bucătaru, *Thomas Diafoirus* (tot medic), fiul retardat al *doamnei Diafoirus*, cu care vroia Argan să-și mărite fata. În ceea ce o privește pe *Angelique*, Florina Diaconu i-a alternat, cu intuiție sigură, fermitate în opțiune, expansivitate lirică și parodică tentativă solistică. Cu mai puțin haz, Marian Adochiței, *Argan*, uscățiv și posedat cu exagerare numai de grija medicamentelor, obsesie fanatică extinsă într-un du-te-vino mai mult agasant, decât ridicol.

Țin să menționez excepționala fantezie a scenografei Lăcrămioara Dumitrescu, aflată la debut, cu un decor și mobilier – scaune și fotoliu medical ca un tron al închipuitului suferind – de o ironică sugestie privind simboluri medicale și chipuri ale slujitorilor lui Hipocrat, care invadează casa.